

Εντυπώσεις από μια παράσταση.

Ο Χρόνος μπορεί να παγώσει;

Να μείνει ακίνητος;

Ασφαλώς και όχι.

Όχι;

Και όμως, για σκεφτείτε..

Σε μια φωτογραφία αυτό δεν συμβαίνει; Ο Χρόνος δεν σταματά; Εκεί δεν παγιδεύεται;

Η μια και μοναδική στιγμή του φωτογραφιζόμενου, όποιου, γεγονότος δεν μένει εκεί σαν μια πόζα;

Καταγράφεται και αυτό ήταν. Και θα μείνει έτσι για πάντα. Παγωμένη.

Ασάλευτη.

Και σαφώς μια φωτογραφία έχει την αξία της. Ακόμη και ιστορική.

Έχει όμως και κόστος. Συναισθηματικό, θέλετε, τραυματικό ίσως. Που έχει την δυναμική να επηρεάσει και την ίδια μας την ζωή.

Το 2010 ο Donald Margulies παρουσιάζει το θεατρικό του έργο " Time stands still".

"Ο Χρόνος σταματά" κατά την μετάφραση της μεταφράστριας και ηθοποιού Ελένης Ρεπούσκου Eleni Repouskou..

Με αυτή την μετάφραση έχει ανέβει το έργο (για δεύτερη χρονιά) στο "Θέατρο κάτω απ' την Γέφυρα-Πίσω χώρος- Πλατεία ηλεκτρικού σταθμού Νέου Φαλήρου".

Να, επιτέλους, μια ειλικρινής, αληθινή παράσταση που δεν... υποκρίνεται.

Που δεν χρησιμοποιεί σκηνοθετικά τερτίπια για να προβληθεί.

Με τέσσερις ηθοποιούς που υποδύονται τους ήρωες του έργου (και μάλιστα μια ανάσα από τους θεατές τους, μιας και ο πίσω χώρος είναι μικρός, μόλις που χωρά σαράντα πέντε άτομα) έτσι που δεν ερμηνεύουν, αλλά είναι οι χαρακτήρες που αποδόθηκαν από τον Margulies στο "Ο Χρόνος σταματά".

Επιτέλους είδαμε την εξέλιξη της δράσης του, όπως πρέπει να παρουσιάζεται σε μια θεατρική παράσταση.

Με μελέτη, εμβάθυνση, ανάλυση και ασφαλώς εκτίμηση για όσα επιθύμησε ο συγγραφέας του να αποδώσει.

Μια παράσταση που ο σκηνοθέτης της (και η ψυχή του "Θεάτρου κάτω απ' την Γέφυρα" και ηθοποιός ο ίδιος) Νίκος Δαφνής

Nikos Dafnis B

απέκλεισε εν τω συνόλω τις σκηνοθετικές υπερβολές, τις υποκριτικές προκλήσεις, χρησιμοποιώντας την ευρηματικότητα του χωρίς να την ξοδέψει σε "τσιτάτα".

Μίλησε, σκηνοθετικά πάντα, με μια αφοπλιστική αλήθεια, ανέβασε το έργο με σεβασμό στον θεατή (και βεβαίως στο έργο) χωρίς ούτε να το "διασκευάσει" κακοποιώντας το (Αλίμονο. Πόσες πια, διασκευές έχουμε δει όπου ο κάθε σκηνοθέτης, διασκευαστής η δραματουργός μας παρουσιάζουν ένα άλλο έργο από το πρωτότυπο εν ονόματι του "συγχρονισμού" που το θεωρούν, μάλιστα, και θέσφατο).

Είδαμε επιτέλους... το έργο.

Είδαμε όλη την επιβλητική του αλήθεια, με τόσο ξεκάθαρους τους χαρακτήρες του, που ταυτιστήκαμε με τα συναισθήματά τους, τις αγωνίες τους, τα ερωτηματικά τους, τις επιθυμίες τους, τις διαπροσωπικές τους σχέσεις, την

ανάγκη τους για εξιλέωση, τις ενοχές και τις χαρές τους, την υποκριτική όσο και αδιέξοδη συνέχεια τους στην ζωή. Και εκείνες τις ευτυχισμένες τους στιγμές. Είδαμε τέσσερις ηθοποιούς που τους χαρήκαμε για την απόλυτη ερμηνεία των διαφορετικών (μα κάπου και τόσο όμοιων) χαρακτήρων ενός τέτοιου έργου που αποκαλύπτει την αμεσότητα της ζωής μας, την πολυπλοκότητα των ενδόμυχων σκέψεών μας, την ανάγκη προβολής και καθιέρωσης με το όποιο κόστος, την ανάγκη ερωτικής συνύπαρξης που θυσιάζεται όμως στο όνομα της αδυναμίας μας να "ζυγίσουμε" σωστά την προβολή του εαυτού μας απέναντι στους άλλους, στους δικούς ανθρώπους.

Απολαύσαμε τον Κώστα Κλάδη

Kostas Kladis

ως Ρίτσαρντ, την Έλενα Τυρέα Elena Tyrea ως Σάρα, τον Αυγουστίνο Ρεμούνδο

Avgoustinos Remoundos

στο ρόλο του Τζέιμς και την Χριστίνα Σιώμου, Μάντυ σε αυτές τις αληθινές ερμηνείες τους, σε αυτόν (επαναλαμβάνω) μικρό θεατρικό χώρο που νοιώθαμε και την ανάσα τους, βλέπαμε τις εκφράσεις τους, τις συναισθηματικές εναλλαγές τους κυρίως δε την μεθοδικότητα και την εμπειρία τους να μας επιβάλλονται ερμηνευτικά. Από τη μια σαν να μην είμαστε τόσο κοντά τους και από την άλλη να μας προσκαλούν να γίνουμε μέρος του κόσμου που το έργο αφηγείται.

Αυτά να πραγματοποιούνται σε ένα σκηνικό χώρο που σχεδίασε αριστοτεχνικά η Δέσποινα Βολίδη και φωτίστηκε με έμπνευση από τους Μπάμπη Αρώνη, Βασίλη και Γιώργο Γιαννακόπουλο. Και με κυρίαρχο και καθοριστικό στοιχείο της παράστασης η Μουσική επιμέλεια της θεατρικά δραστήριας Κωνσταντίνας Σαραντοπούλου

Konstantina Sarantopoulou

Με λίγα λόγια η υπόθεση του έργου.

Η Σάρα που είναι φωτορεπόρτερ, σοβαρά τραυματισμένη από την αποστολή της στον πόλεμο της Συρίας επιστρέφει στο Μπρούκλιν μαζί με τον πολεμικό ανταποκριτή και συντροφό της Τζέιμς. Η πρώτη επίσκεψη που δέχονται είναι του Ρίτσαρντ φίλου από παλιά και εκδότη με την συντρόφου του την νεαρή Μάντυ. Όλα θα ειπωθούν, όλα θα αποκαλυφθούν, όλα θα αναθεωρηθούν εκεί. Στο μικρό διαμέρισμα. Σε έναν, άραγε, ιδανικό χώρο η μήπως σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον που προσομοιάζει και με τις δικές τους αμφισβητήσεις, τις τόσο ξεχωριστές του καθενός. Με όλη την ανάγκη να ξεφύγουν από τα κεκτημένα τους, αλλά πλανάτε καθ' όλη την διάρκεια του έργου.. ένα αλλά πως, ένα που, ένα γιατί!

Κάθε Σάββατο στις 21.00 και Κυριακή στις 19.00

Για εσάς που αγαπάτε τις σωστές παραστάσεις.

Μη χάσετε αυτή την ιδιαίτερη παράσταση.

